

ім інформації, особливо такої, що має обмежений доступ (конфіденційної інформації, комерційної та банківської таємниці). Тому, організовуючи діяльність економічної розвідки, слід визначитись, яка саме інформація буде її об'єктом і які методи можуть застосовуватись для отримання певної інформації [6, 7].

Аналіз досвіду розвідувальної діяльності компаній іноземних країн показує, що в її організації чітко виявляються два напрямки:

а) постійний моніторинг і аудит інформації, яка циркулює в інформаційному просторі і стосується діяльності та інтересів даної компанії;

б) відповідні оперативні дії сил розвідки щодо додаткового збору інформації з метою забезпечення укладання конкретних комерційних угод, здійснення операцій, важливих комерційних заходів [6, 7].

Якраз такий підхід мало в чому порушує права власників інформації і забезпечує необхідну об'єктивність прийняття рішень.

Надмірна кількість отриманої інформації може призвести до нестачі часу на її оброблення, неповного аналізу компонентів та призведе до прийняття нерациональних рішень в управлінні. Для отримання реальної картини про стан кадрового потенціалу необхідно постійно збирати оптимальну кількість інформації та аналізувати її. Збій на будь-якому етапі означає перевитрати часу та втрачені можливості реалізації цілей.

У процесі прийняття рішень рекомендується використовувати сучасні комп'ютерні та інформаційні технології, які включають:

- новітні технології комунікацій на основі локальних та розподілених мереж ЕОМ;
- новітні технології оброблення інформації з використанням персональних комп'ютерів і автоматизованих робочих місць;
- новітні технології прийняття рішень з використанням засобів штучного інтелекту (баз знань, експертних оцінок, систем моделювання);

- сучасні високоефективні засоби зберігання інформації (машинна пам'ять, зовнішні носії інформації, бази даних) [8, с. 142-143, 9].

Необхідно враховувати той факт, що інформаційне наповнення процесу забезпечення ЕБПТМ повинна організувати служба безпеки. Неefективним буде процес, якщо виключно служба безпеки у розрізі структурних підрозділів здійснюватиме самостійне збирання та оброблення інформації, а також забезпечуватиме прийняття управлінських рішень на її основі.

Завдання служби безпеки (СБ) повинне полягати в тому, щоб якісно організувати процес та поєднати можливості різних організаційних структур підприємства, до повноважень яких належить збирання профільних інформаційних даних, що в подальшому можна використати в безпекозабезпечуючих цілях. Виключним завданням СБ у такому випадку є контроль за перебігом та результативністю етапів інформаційної діяльності, адже відповідальність за підготовлені звіти та їхній зміст буде покладена саме на неї.

Висновки та пропозиції. Таким чином, доведено, що ефективність процесу забезпечення економічної безпеки підприємств транспортного машинобудування у значній мірі залежить від повноти інформаційного наповнення. Тому процес інформаційної діяльності потребує чіткого визначення його етапів, відповідальних осіб та послідовності дій. Перспективою подальших досліджень повинна стати деталізація повноважень відповідальних осіб та розроблення переліку відомостей, які повинні бути отриманими для реалізації заходів із забезпечення безпеки суб'єкта господарювання у промисловості.

СПИСОК ДЖЕРЕЛ:

1. Горячева К.С. Информационно-аналитичне забезпечення фінансової безпеки підприємства / К.С. Горячева // Актуальні проблеми економіки, 2003. – № 9 (27). – С. 43-49.
2. Боровицкая М.В. Информационное обеспечение управления деятельностью хозяйствующего субъекта / М.В. Боровицкая // Вектор науки ТГУ. Специальный выпуск, 2010. – № 1. – С. 33-36.
3. Титаренко І.В. Удосконалення процесу інформаційного забезпечення як інструменту ефективного управління підприємством / І.В. Титаренко // Міжнародний збірник наукових праць, 2010. – Випуск 1(19) – С. 349-353.
4. Керницький І.С. Конкурентна розвідка як вагомий фактор у системі гарантування економічної безпеки промислових підприємств / І.С. Керницький, З.Б. Живко, М.І. Копитко // Матеріали науково-практичної конференції «Проблеми застосування інформаційних технологій, спеціальних технічних засобів у діяльності ОВС, навчальному процесі, взаємодії з іншими службами» (14.12.2010 р.). – Львів: ЛьвДУВС, 2011. – С. 235-239.
5. Позднішев Є.В. Информационно-аналитичне забезпечення безпеки підприємництва (методи та їх застосування): [навч. посіб.]. / Є.В. Позднішев. – К.: Видавець Позднішев, 2007. – Книга 1. – 89 с.
6. Зубок М.І. Безпека банківської діяльності: [навч. метод. посібн. для самост. вивч. дисц.]. – К.: КНЕУ, 2003 – 156 с.
7. Зубок М.І. Безпека підприємницької діяльності: Нормативно-правові документи комерційного підприємства, банку / М.І. Зубок, Р.М. Зубок. – К.: Істина, 2004. – 144 с.
8. Білоус Я.Ю. Аналіз підходів до визначення поняття «економічна безпека підприємства» / Я.Ю. Білоус // Економіка Менеджмент Підприємництва, 2011. – № 23 (II). – С. 241-247.
9. Копитко М.І. Шляхи налагодження охорони комерційної таємниці на промислових підприємствах / М.І. Копитко // Збірник наукових статей за матеріалами доповідей науково-практичної конференції «Проблеми застосування інформаційних технологій, спеціальних технічних засобів у діяльності ОВС, навчальному процесі, взаємодії з іншими службами» (14 грудня 2012 р.). – Львів: ЛьвДУВС, 2012. – С. 206-208.

УДК 658

МЕХАНІЗМ УПРАВЛІННЯ ІННОВАЦІЙНОЮ СИСТЕМОЮ ПІДПРИЄМСТВА МАШИНОБУДУВАННЯ У СКЛАДІ КОРПОРАТИВНОГО УТВОРЕННЯ

Копішинська К.О., аспірант кафедри менеджменту, Національний технічний університет України «КПІ»

Копішинська К.О. Механізм управління інноваційною системою підприємства машинобудування у складі корпоративного утворення.

У статті досліджено теоретичні основи управління інноваційною системою підприємства у складі корпоративного утворення. Обґрунтовано доцільність використання принципів концепції відкритих інновацій під час управління інноваційною системою. Концептуальними основами управління інноваційною системою підприємства є принципи, функції та методи управління. Запропоновано основні принципи управління такою системою, серед яких можна виокремити такі: принцип відкритості, самоорганізації, саморегуляції та адаптації, економічності та взаємоузгодженості. Основними функціями управління інноваційною системою є планування, організація, активізація та контроль. До методів управління відносять економічні, адміністративні та соціально-психологічні. Також запропоновано механізм управління інноваційною системою підприємства машинобудування у складі корпоративного утворення, ключовими елементами якого є організаційні заходи та економічні важелі.

Ключові слова: управління інноваційною системою, відкриті інновації, механізм управління.

Копишинская Е.А. Механизм управления инновационной системой предприятия машиностроения в составе корпоративной структуры.

В статье исследованы теоретические основы управления инновационной системой предприятия в составе корпоративной структуры. Обоснована целесообразность использования принципов концепции открытых инноваций при управлении инновационной системой. Концептуальными основами управления инновационной системой предприятия являются принципы, функции и методы управления. Предложены основные принципы управления такой системой, среди которых можно выделить следующие: принцип открытости, самоорганизации, саморегуляции и адаптации, экономичности и согласованности. Основными функциями управления инновационной системой является планирование, организация, активизация и контроль. К методам управления относят экономические, административные и социально-психологические. Также предложен механизм управления инновационной системой предприятия машиностроения в составе корпоративной структуры, ключевыми элементами которого являются организационные меры и экономические рычаги.

Ключевые слова: управление инновационной системой, открытые инновации, механизм управления.

Kopishynska K. The mechanism of management of engineering enterprise's innovation system in corporate structure.

This article explores the theoretical foundations of of management of enterprise innovation system in corporate structure. There was grounded the expediency of using the principles of the concept of open innovation in the management of the innovation system. Conceptual basis of management of enterprise innovation system includes the principles, functions and management methods. There were proposed the basic principles of managing such a system, among which we can highlight the following: the principle of openness, self-organization, self-regulation and adaptation, effectiveness and coherence. The main functions of management of innovation system are planning, organization, activation and control. The methods of management include economic, administrative and social and psychological. Also, there was proposed the mechanism of management of engineering enterprise's innovation system in corporate structure, key elements of which are organizational measures and economic levers.

Keywords: management of innovation system, open innovation, management mechanism.

Постановка проблеми. Управління інноваційною системою підприємства є відповідальним завданням для менеджерів. Адже від їх вмінь та навичок сьогодні, залежить інноваційна та інвестиційна привабливість, а також конкурентоспроможність підприємства завтра. Машинобудування є найбільш наукоємною галуззю української промисловості, тому управління інноваційним розвитком таких підприємств є важливим елементом інноваційного розвитку не лише промисловості, а й економіки в цілому. Враховуючи високу вартість науково-дослідних робіт та практично відсутній інтерес до них з боку інвесторів, вітчизняним підприємствам машинобудування, які входять до різних корпоративних утворень, рекомендується використовувати переваги корпоративного партнерства. Інноваційна система кожного окремого підприємства, що входить до складу корпоративного утворення, за таких умов стає форпостом інноваційного розвитку, а ефективність управління нею – однією з головних умов успішної взаємодії як між підприємствами корпорації, так і з зовнішніми партнерами для досягнення максимального ефекту. У такому випадку розробка дієвого механізму управління інноваційною системою підприємства у складі корпоративного утворення набуває особливої актуальності.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Дослідженнями різних типів та форм кооперації між інноваційними підприємствами займаються як зарубіжні, так вітчизняні науковці, серед яких варто виділити: М.Портера, Г.Чесбро, Б. Ландвела, А.А. Тріфілову, а також, С.М. Ілляшенка, Л.І.Федулову, В.М. Гесця. Але вивченню питання управління інноваційною системою підприємства поки що приділяється недостатня увага, особливо що стосується розроблення практичних рекомендацій підвищення ефективності цього процесу.

Метою статті є розгляд особливостей управління інноваційною системою підприємства та формування механізму управління інноваційною системою підприємства машинобудування у складі корпоративного утворення.

Результати дослідження. Інноваційна система підприємства (ІСП) - це сукупність елементів організаційного, структурного та функціонального характеру, які в процесі взаємодії визначають умови реалізації інноваційної діяльності та її забезпечення з метою комерціалізації результатів НДДКР, їх створення, обміну, адаптації і трансферу, що забезпечує розвиток та підвищення інновативності підприємства [1].

Інноваційна система є частиною підприємства в цілому і не може функціонувати окремо від нього. Відповідно, управління системою повинно відбуватись за всіма правилами управління підприємством. У сучасному глобалізованому суспільстві підприємства стають все більш відкритими до зовнішнього середовища: залучають зовнішні знання, надають у користування власні технології, використовують ринки партнерів – тобто впроваджують модель відкритих інновацій у своїй діяльності. Але використання принципів концепції відкритих інновацій з метою підвищення ефективності роботи інноваційної системи, а також налагодження співпраці як з партнерами у корпоративному утворенні, так і з зовнішніми агентами (ними можуть бути наукові та освітні організації), якщо їх впроваджувати неналежним чином, можуть послабити конкурентні позиції підприємства, позбавити його виключного права на володіння власними розробками тощо. Тому такі зміни вимагають від менеджерів злагодженої та швидкої реакції у будь-якій ситуації. Схема управління ІСП машинобудування на засадах відкритих інновацій представлена на рис. 1.

Управління є процес впливу керуючої системи на керовану з метою зміни її стану задля досягнення максимального ефекту. В управлінні інноваційною системою підприємства машинобудування керуючою системою є керівництво підприємства, менеджери різних рівнів (також опосередковане управління може здійснювати керівництво корпоративної структури, до складу якої входить підприємство). У якості керованої системи, тобто об'єкта, на який чиниться вплив, виступає безпосередньо інноваційна система підприємства. Метою такого впливу є підвищення ефективності функціонування інноваційної системи в контексті інноваційного розвитку підприємства машинобудування та посилення його конкурентних позицій на інноваційних ринках.

Процес управління відбувається у відповідності до певних правил – принципів управління. Для управління ІСП машинобудування можна виокремити такі принципи:

Принцип відкритості – характеризує можливість залучення до управління інноваційним проектом партнерів по корпоративній структурі або зовнішніх агентів, що приймають участь у його виконанні на конкретних умовах та у визначеній мірі;

Принцип самоорганізації – визначає необхідність забезпечення умов функціонування ІСП та обміну ресурсами з іншими підрозділами підприємства, а також із партнерами по корпоративній взаємодії;

Принцип саморегуляції та адаптації – вимагає від менеджерів швидкої злагодженої реакції щодо коригування управлінських рішень відповідно до змін зовнішнього середовища та умов взаємодії із партнерами;

Принцип економічності – зосереджує увагу на тому, що управління повинно бути зорієнтоване на мінімізацію витрат на інноваційний процес. Економія може відбуватись за рахунок визначення доцільності проведення власних НДДКР та виробництва інноваційної продукції, враховуючи витрати всіх необхідних ресурсів (фінансових, трудових, витрат часу) на їх здійснення, залучення партнерів до корпоративної взаємодії на різних етапах інноваційного процесу, або використання зовнішніх ідей (технологій, патентів, ліцензій);

Принцип взаємозгодовженості – наголошує на тому, що управління ІСП повинно узгоджуватись із загальними цілями підприємства та планами його розвитку. Тобто план розвитку інноваційної системи є частиною загального плану розвитку підприємства машинобудування.

Сутність і зміст управлінської діяльності розкривається за допомогою функцій управління. В управлінні ІСП машинобудування виокремлюється чотири основних функції: планування інноваційного розвитку, організація інноваційного процесу, активізація інноваційної діяльності та контроль отриманих результатів. Розглянемо визначені функції більш докладно:

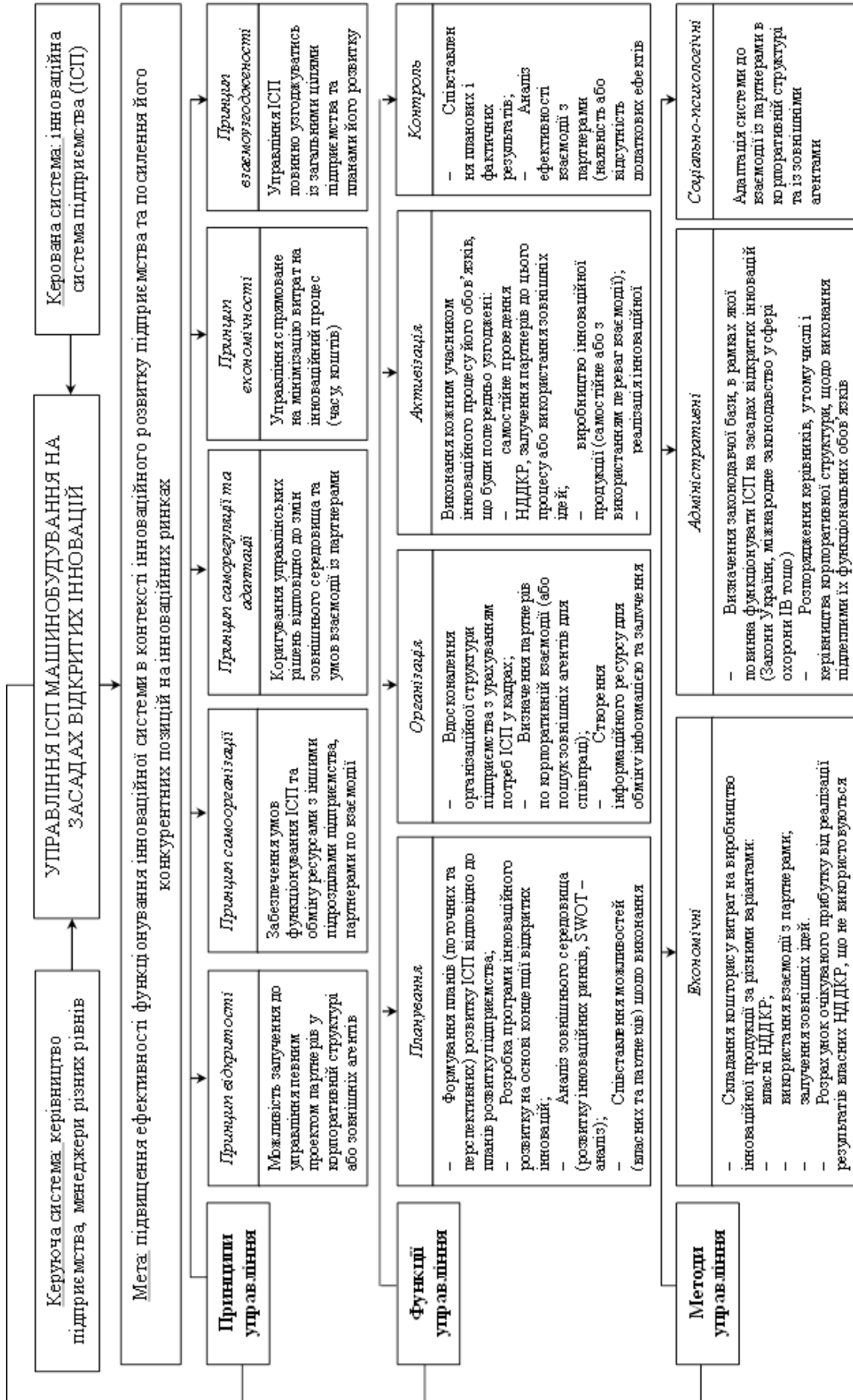

Рис. 1. Схема управління ІСП машинобудування у складі корпоративного утворення на засадах відкритих інновацій (розроблено автором)

Планування. Це перший етап управлінського процесу. Він передбачає:

- Формування планів (поточних та перспективних) розвитку ІСП відповідно до планів розвитку підприємства;
- Розробку програми інноваційного розвитку на основі концепції відкритих інновацій;
- Аналіз зовнішнього середовища (розвитку інноваційних ринків, SWOT – аналіз);
- Співставлення можливостей (власних та партнерів) щодо виконання інноваційних проектів.

На цьому етапі відбувається програмування всіх подальших дій, а неналежне його опрацювання може негативно вплинути на очікуваний результат в майбутньому.

Організація. Наступний після планування етап управлінського процесу, що охоплює:

– Вдосконалення організаційної структури підприємства з урахуванням потреб ІСП у кадрах. Враховуючи те, що інноваційна система функціонує не окремо від підприємства, а у тісному зв'язку з іншими підрозділами, то для їх успішної роботи доцільно обирати матрично-функціональну організаційну структуру. За такої структури до складу інноваційної системи входять як фахівці, що постійно займають інноваційною діяльністю та винахідництвом, так і працівники, що залучаються на час виконання певного інноваційного проекту. Також для підприємств машинобудування, де частка інноваційної продукції менша 50% загального обсягу виробництва, можна запропонувати менеджерам середнього рівня відділів маркетингу, фінансів, збуту та економічного розвитку, мати у своїх підрозділах фахівців, які спеціалізуються саме на інноваційних проектах.

– Визначення партнерів по корпоративній взаємодії (або пошук зовнішніх агентів для співпраці). Процедура та критерії вибору партнера для корпоративної взаємодії вже описано в першому розділі даної роботи. Пошуком та залученням зовнішніх знань займається патентно-ліцензійний відділ.

– Створення інформаційного ресурсу для обміну інформацією та залучення зовнішніх ідей. Таким ресурсом для внутрішньо корпоративного користування може стати внутрішня соціальна мережа, що дасть змогу інноваторам та винахідникам різних підприємств корпоративного утворення спілкуючись обмінюватись ідеями та досвідом. Для залучення ідей ззовні можна створити сайт (на кшталт «InnoCentive»), де підприємство може розміщувати інформацію про власні невирішені виробничі завдання, а користувачі, чи то окремі винахідники, чи то інноваційні підприємства, можуть запропонувати свої ідеї та варіанти їх вирішення (на контрактній основі).

Етап організації передусім безпосередньо роботам з розробки та виробництва інноваційної продукції та розподіляє роботи між їх виконавцями.

Активізація. Цей етап передбачає реалізацію напрацьованих, здійснених на попередніх етапах. Відбувається виконання кожним учасником інноваційного процесу його обов'язків, що були попередньо узгоджені:

- самостійне проведення НДДКР, залучення партнерів до цього процесу або використання зовнішніх ідей;
- виробництво інноваційної продукції (самостійне або з використанням переваг взаємодії);
- реалізація інноваційної продукції на існуючих або на нових ринках.

Контроль. Завершальний етап управлінського процесу, на якому відбувається оцінювання та аналіз результатів з метою усунення помилок для подальшої успішної діяльності. На цьому етапі відбувається:

- Співставлення планових і фактичних результатів;

– Аналіз ефективності взаємодії з партнерами (наявність або відсутність додаткових ефектів від взаємодії, наприклад синергетичного ефекту).

Способами впливу керуючої системи на керовану систему є методи менеджменту. В залежності від характеру впливу виділяють економічні, адміністративні та соціально-психологічні методи управління.

Економічні методи охоплюють:

– Складання кошторису витрат на виробництво інноваційної продукції за різними варіантами: власні НДДКР; використання взаємодії з партнерами; залучення зовнішніх ідей.

- Розрахунок очікуваного прибутку від реалізації результатів власних НДДКР, що не використовуються підприємством.

Адміністративні методи передбачають:

– Визначення законодавчої бази, в рамках якої повинна функціонувати ІСП на засадах відкритих інновацій (Закони України, міжнародне законодавство у сфері охорони ІВ тощо)

– Розпорядження керівників, у тому числі і керівництва корпоративної структури, щодо виконання підлеглими їх функціональних обов'язків.

Соціально-психологічні методи покликані спростити та прискорити адаптацію інноваційної системи до взаємодії із партнерами в корпоративній структурі та із зовнішніми агентами.

З метою практичної реалізації запропонованих управлінських рішень доцільно розробити відповідний механізм. Він може бути представлений як механізм взаємодії інноваційних систем підприємств на рівні корпорацій та спрямовуватись на інтенсифікацію інноваційного розвитку як окремих підприємств у складі корпоративних утворень, так і корпорацій в цілому.

Механізм управління інноваційною системою підприємства під час взаємодії з партнерами у складі корпоративного утворення можна визначити як взаємозв'язану сукупність економічних відносин, принципів, методів і форм організації співпраці інноваційних систем підприємств на рівні корпорації, що сприятиме підвищенню інноваційної привабливості підприємств, покращенню інвестиційного клімату та гарантуватиме їх клієнтам і замовникам найбільш якісну продукцію та послуги.

Дія механізму управління інноваційною системою підприємства у процесі взаємодії, як системи заходів розпорядницького рівня здійснюється за допомогою [2]:

– усвідомлення і виведення механізму як економічної категорії, що дозволяє реалізувати взаємозв'язок економічної науки і передової практики господарювання;

– синтезу нормативних заходів, що дозволяють наблизити об'єктивно можливий і необхідний механізм до реалій економічного життя, тобто механізм з економічної категорії повинен бути перекладений на мову стандартів, норм, постанов, наказів, інструкцій;

– фактично діючого механізму, що корегує траєкторію руху інноваційного підприємства на ринку і одночасно піддається корегуванню з боку розробників і менеджерів стратегічного рівня;

– здійснення узгодження суспільних, групових і особистих інтересів працівників науково-виробничої галузі й забезпечення на цій основі ефективного функціонування і розвитку економіки в цілому.

Механізм управління інноваційною системою підприємства під час корпоративної взаємодії запропоновано на рис.2. Розглянемо складові запропонованого механізму детальніше.

Серед факторів зовнішнього середовища, що чинять безпосередній вплив на формування взаємодії інноваційних систем підприємств у складі корпоративного утворення можна назвати такі: національна та регіональна інноваційні системи, а також інноваційний клімат (політичні, економічні, технологічні та соціокультурні фактори тощо).

Національна інноваційна система забезпечує правове регулювання інноваційної діяльності підприємств, створює інноваційну інфраструктуру, формує державну інноваційну політику, створює умови для успішного функціонування корпоративних утворень в інноваційній сфері, а отже і сприяє взаємодії інноваційних систем підприємств у складі цих утворень.

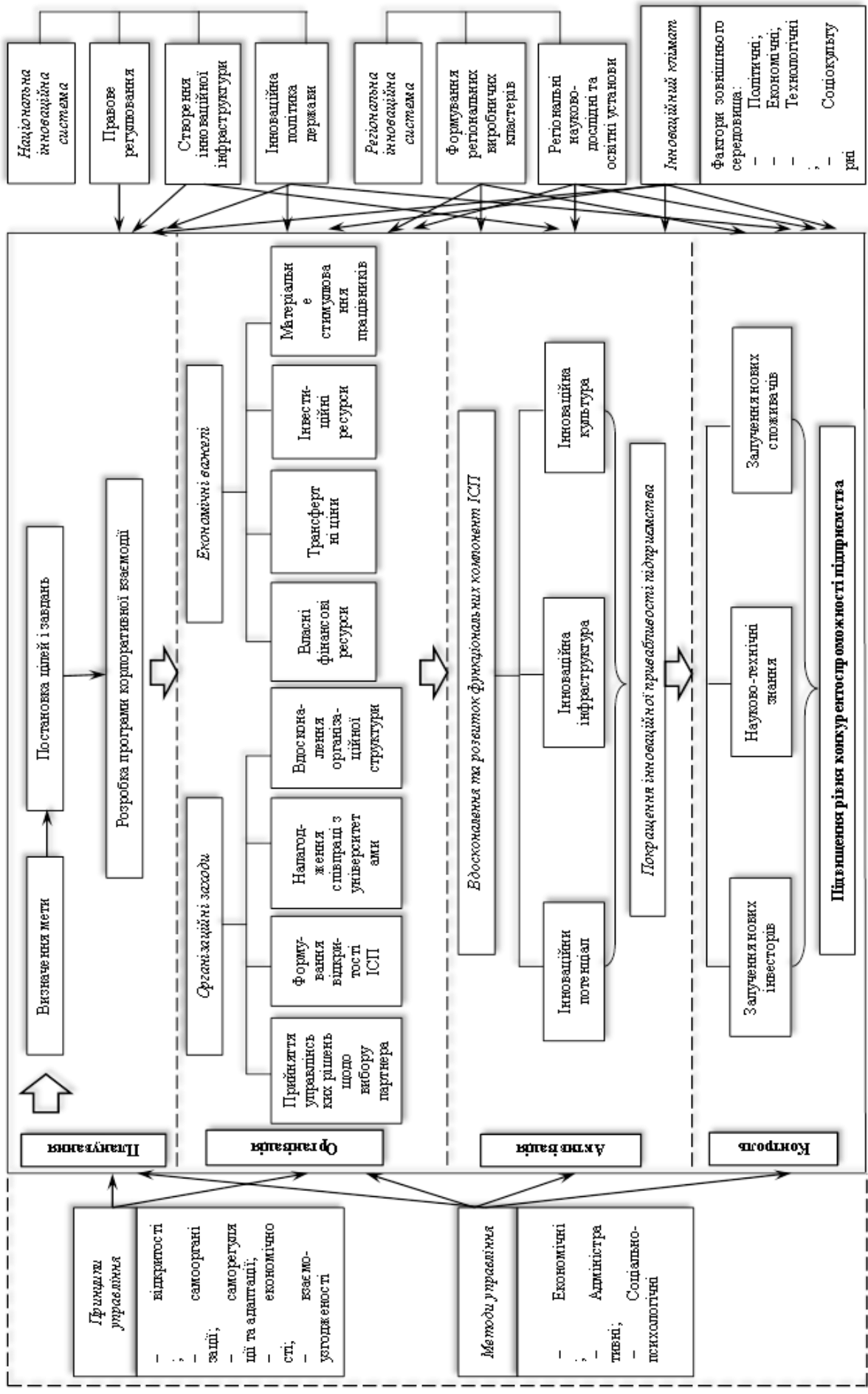

Рис. 2 Механізм управління інноваційною системою підприємства під час корпоративної взаємодії (розроблено автором)

Правовою основою забезпечення інноваційної діяльності є наступні законодавчі акти: Закони України «Про пріоритетні напрями інноваційної діяльності в Україні», «Про наукову і науково-технічну діяльність», «Про державне прогнозування та розроблення програм економічного і соціального розвитку України», «Про інноваційну діяльність», «Про наукову і науково-технічну експертизу», «Про пріоритетні напрями розвитку науки і техніки», «Про спеціальний режим інвестиційної і інноваційної діяльності технологічних парків», «Про державне регулювання діяльності у сфері трансферу технологій» інші нормативно-правові документи. Зокрема, ст.7 ЗУ «Про пріоритетні напрями інноваційної діяльності в Україні» визначає стратегічні пріоритетні напрями інноваційної діяльності, до переліку яких входять машинобудування та приладобудування, що є основою високотехнологічного оновлення всіх галузей виробництва [3].

Регіональна інноваційна система повинна сприяти створенню регіональних інноваційних виробничих кластерів, формуванню та розвитку взаємовідносин між інноваційними підприємствами, що діють на території даного регіону, державними регіональними установами та науковими та освітніми закладами регіону.

Окремо слід зазначити важливість впливу інноваційного клімату на формування взаємодії між підприємствами у корпоративних структурах. Кризові явища у політиці та економіці країни можуть негативно позначатись на розвитку підприємств, зокрема і на інноваційному розвитку підприємств машинобудування. У цій ситуації пошук надійного партнера набуває особливої актуальності, а співпраця у рамках корпорації може забезпечити гарантії виконання зобов'язань на взаємовигідних для партнерів умовах.

Незважаючи на значну роль зовнішнього середовища у діяльності підприємства, основні процеси відбуваються у внутрішньому середовищі організації.

При розробці будь якого проекту перш за все необхідно визначитись з метою, цілями та завданнями, задля досягнення та вирішення яких цей проект і розробляється.

Головні цілі управління підприємством машинобудування під час взаємодії з партнерами в корпоративній структурі можна визначити наступним чином:

1. Підвищення конкурентоспроможності підприємства.

Розробка та виробництво інноваційної продукції. 3. Підвищення прибутковості підприємства

Для досягнення цих цілей менеджерам потрібно буде виконати такі завдання:

- сформулювати відкриту інноваційну систему;
- налагодити співпрацю з іншими підприємства корпоративної структури;
- залучити до спільної діяльності наукові та освітні установи.

Для вирішення цих завдань необхідно перейти до наступного етапу – розробки програми корпоративної взаємодії ІСП з інноваційними системами інших підприємств. Це план дій, спрямованих до досягнення кінцевої мети підприємства.

Управління інноваційною системою підприємства базуються на двох основних складових:

- організаційних заходах;
- економічних важелях.

Організаційні заходи включають: прийняття управлінських рішень щодо вибору партнерів для корпоративної взаємодії на всіх рівнях та їх затвердження, формування відкритої інноваційної системи (залучення зовнішніх фахівців, вихід на нові ринки, створення спеціалізованого інформаційного ресурсу для обміну ідеями з партнерами у процесі взаємодії), налагодження співпраці з освітніми установами (надання можливості студентам отримати практичні навички на підприємстві з можливістю їх подальшого працевлаштування); удосконалення організаційної структури підприємства (для налагодження взаємовідносин з партнерами по корпорації необхідно визначити коло осіб, які безпосередньо нести відповідальність за таку співпрацю).

Економічні важелі повинні забезпечувати та доповнювати організаційні заходи. Вони включають: власні фінансові ресурси підприємства у вигляді чистого прибутку підприємства; трансфертні ціни, економія від яких може використовуватись для фінансування інноваційних проектів; інвестиційні ресурси – ресурси, за допомогою яких підприємство може втілювати намічені заходи щодо покращення інноваційної привабливості; матеріальне стимулювання працівників (для підвищення ефективності та прискорення впровадження запропонованих заходів).

Організаційні заходи та економічні важелі разом впливають на інноваційну систему підприємства в цілому вдосконалюючи та розвиваючи її. Так, формується оновлений інноваційний потенціал, розвивається інноваційна інфраструктура підприємства та створюється інноваційна культура підприємства. В сукупності, всі ці заходи покращують інноваційну привабливість підприємства машинобудування.

Завдяки такому покращенню досягаються і першочергово визначені цілі проекту: відбувається виробництво інноваційної продукції, залучаються нові клієнти та інвестори, створюються нові знання як у процесі співпраці з партнерами по корпоративній структурі, так і в результаті залучення зовнішніх фахівців, а, отже, підвищується і конкурентоспроможність підприємства.

Висновки. Перехід України на інноваційну модель розвитку економіки створює для вітчизняних підприємств нові умови функціонування на інноваційних ринках. А вплив глобалізації на економічні процеси вимагає від підприємств бути більш відкритими на глобальному рівні, використовуючи відкриту інноваційну модель. Тому розробка дієвого та ефективного механізму управління інноваційною системою підприємства сприятиме покращенню його інноваційної та інвестиційної привабливості, а також підвищенню конкурентоспроможності.

СПИСОК ДЖЕРЕЛ:

1. Копішинська К.О. Структура та контурність функціонування інноваційної системи підприємства / К.О. Копішинська // Вісник Національного технічного університету «ХПІ». Збірник наукових праць. Серія: Технічний прогрес та ефективність виробництва. – Х.: НТУ «ХПІ». – 2013. - №44 (1017). – С. 79-85
2. Тульчинська С.О. Функціонування організаційно-економічного механізму інноваційного процесу [Електронний ресурс] / С.О. Тульчинська // Стратегічні пріоритети, №1(6), 2008 р., с. 89-95 – Режим доступу: <http://old.niss.gov.ua/book/StrPryor/6/13.pdf>
3. Закон України «Про пріоритетні напрями інноваційної діяльності в Україні» м. Київ, 16 січня 2003 року N 433-IV

УДК 338.432:332.15

ОРГАНІЗАЦІЙНО-ЕКОНОМІЧНІ МЕХАНІЗМИ ІННОВАЦІЙНОГО РОЗВИТКУ СІЛЬСЬКИХ ТЕРИТОРІЙ ЗАХІДНО-ПОЛІСЬКОГО РЕГІОНУ

Коробка С.В. к.е.н., доцент кафедри менеджменту, Львівський національний університет ветеринарної медицини та біотехнологій імені С.З. Гжицького (Україна)

Коробка С.В. Організаційно-економічні механізми інноваційного розвитку сільських територій Західно-Поліського регіону.

В статті досліджено проблеми, які мають зв'язок з низьким рівнем інноваційної активності на сільських територіях Західно-Поліського регіону України, виявлено джерела та причини появи даних проблем, а також подано пропозиції що до їх вирішення, а також організаційно-